

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Jeg må indrømme, at jeg synes, at det at bruge benævnelsen stavnsbinding i forbindelse med de vilkår, som vi drøfter her, hvor der jo er en høj grad af parallelitet imellem det forslag, regeringen har fremsat, og det beslutningsforslag, der ligger her, er at overdrive vildt.

Vi er i en situation, hvor regeringen klart har tiltænkning: Vi ønsker ikke, at der laves hemmelige aftaler bag om ryggen på medarbejderne, men der kan være situationer, hvor det er relevant at lave bindinger, når det er sådan, at vi skal have vores fleksible og dynamiske arbejdsmarked til at fungere. Og det er så det, der i regeringens forslag er foreslået et sæt spilleregler for, hvor der er et andet sæt spilleregler i det beslutningsforslag, der ligger her.

I den forbindelse finder vi, at regeringens forslag er mere nuanceret, og det er derfor, vi hælder til regeringens forslag – ikke, fordi vi ikke synes, at det er vigtigt, at medarbejderne og lønmodtagerne generelt har gode vilkår, men fordi vi også skal have en fleksibilitet og et dynamisk arbejdsmarked, som kan sikre konkurrenceevnen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu brugte hr. Ulrik Kragh jo et enkelt ord til så ikke at svare på det, jeg spurgte om. Så nu vil jeg undlade at bruge det ord og i stedet for sige, at der jo kan være virksomheder, der meget gerne vil holde på deres medarbejdere, og i så fald betyder det her forslag, at det kan man gøre ved at bruge den kendte § 18 i funktionærloven, der giver den ansatte en kompensation. Ifølge regeringens forslag kan man holde på sin medarbejder uden at give medarbejderen en kompensation.

Vil hr. Ulrik Kragh ikke give mig ret i, at det er det, der er forskellen på de to forslag? Og vil hr. Ulrik Kragh ikke også give mig ret i, at det reelt betyder, at den arbejdsgiver, der gerne vil holde på sin arbejdskraft, kan gøre det og samtidig omgå bestemmelsen i funktionærloven ved ikke at betale kompensation?

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu er der jo ikke fuldstændig parallelitet imellem det at binde medarbejdere til en virksomhed i forhold til et aftalegrundlag og så det at have konkurrence- og kundeklausuler, for konkurren-

ce- og kundeklausuler er jo et generelt aftalegrundlag mellem lønmodtageren og arbejdsgiveren på hele konkurrenceområdet eller på hele kundeområdet, hvorimod jobklausulerne mere er en specifik aftale i enkelte situationer imellem enkelte virksomheder. Så der er ikke fuldstændig parallelitet i tingene, og derfor synes jeg heller ikke, at man sådan skal kortslutte og sige, at det er det samme.

Men det, der er essentielt her i forhold til hr. Jørgen Arbo-Bæhrs spørgsmål, er, om regeringen bare tilsidesætter muligheden for at kunne give en kompensation. Og der er vilkåret jo det i regeringsforslaget, at hvis det er sådan, at det er en betydelig ændring af ansættelsesvilkåret, så har medarbejderen mulighed for at kunne sige: Det her er ikke det, jeg er ansat til, det er ikke det aftalegrundlag, som vi har indgået, og derfor betragter jeg mig selv som afskediget med de kompensationsregler, der er herfor. Det er det stik modsatte af, hvad virksomheden i virkeligheden ønskede sig, og derfor har virksomhederne jo ingen interesse i at gøre det, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Jeg vil først gerne takke hr. Ulrik Kragh, fordi han i modsætning til beskæftigelsesministeren faktisk har forstået, at der i det beslutningsforslag, vi behandler her, lige nøjagtig også er åbnet op for, at man kan lave kundeklausuler, altså at man kan lave en aftale om ikke at ansætte hinandens medarbejdere i konkrete kundeforhold. Det er lige nøjagtig det, det går ud på: at de muligheder skal der være, fordi vi anerkender, at der kan være sådan et behov, hvis man f.eks. skal opfylde en kontrakt.

Det, jeg synes er lidt interessant, når vi taler om stavnsbinding, er, at regeringens forslag lægger op til, at vi åbner, sådan at man ved, at nu er man omfattet af den slags aftaler, hvorimod vores forslag lægger op til, at man så skal kompenseres, og at man skal være med til at forhandle det.

Jeg vil godt nævne det eksempel, som jeg gav til beskæftigelsesministeren, om håndværksmestre i samme geografiske område, som aftaler med hinanden ikke at hyre hinandens medarbejdere. Vil hr. Ulrik Kragh ikke fortælle mig, om ikke det er sådan, at med regeringens forslag vil det være fuldt ud lovligt, og så har man dermed stavnsbundet medarbejderne, mens det med vores forslag er sådan, at så skal lønmodtagerne i